

vægt paa Konfirmationen. Det er jo ikke saaledes, som mange have troet i Enfoldighed, at Konfirmationen er et Sakramente, det er jo meget mere saaledes, at selv i meget alvorlige kirkelige Kredse kan man godt være fortrolig med, at et Menneske vokser op i Folkekirken, altsaa et døbt Menneske, og lever sit Kristenliv til sin Død uden at være konfirmeret, uden altsaa offentlig for Menigheden at aflægge en Bekendelse om sin Tro. Men naar dette er Tilfældet — og det er jo et Faktum, det er ikke noget, hvorom man kan disputere — synes jeg, at Tiden slet ikke er inde til i en Lov at ville konfirmere, d. v. s. æske en saadan Erklæring af det enkelte Folkekirkemedlem.

Jeg kan naturligvis beklage, at Ændringsforslag Nr. 30, der gør det helt af med Spørgsmaalet om Menighedsråder og det Navn, der skulde forstærke Menighedsraadet, er kommet frem, men jeg vil i den Anledning gøre opmærksom paa, at det er jo underligt, hvor Tingene blive vendte paa Hovedet, naar det nu er den ærede Ordfører, der staar her og foreslaar, at dette om Menighedsrådet skal gaa ud af Forslaget. Den ærede Ordfører stod jo Side om Side med den Mand, der var Ordfører i den Sag i det kirkelige Udvalg, nemlig Provst Zeuthen, som med stor Varme og Kraft holdt paa, at Menighedsrådet maatte endelig bevares. Jeg tror, at jeg ved første Behandling, om jeg husker ret, ogsaa i dette høje Ting, men i hvert Tilfælde nede i Folketinget udtalte, at en Folkekirke, der ikke kan bære et Menighedsråd, der ikke kan bære en Forsamling af valgberettigede, der have tegnet sig paa en kirkelig Valgliste, en saadan Folkekirke er uhyre svag, og jeg vil sige, at jeg tror ogsaa, at har man en saadan Mistillid til den folkekirkelige Tilstand, da bliver Folkekirkens Fremtid ikke lang.

Jeg vil slet ikke forsøge paa her nærmere at udtale mig om min Stilling til Spørgsmaalet om en Kirkedag. Dette har jeg gjort tilstrækkeligt i Folketinget, og det vil sikkert være alle det høje Tings Medlemmer bekendt, hvorledes min Stilling er i den Henseende. Men jeg vil omtale det Ændringsforslag, som er opført under Nr. 38, og som den ærede Ordfører begyndte sin Tale med at omtale. Dette Ændringsforslag indeholder noget dobbelt. Der staar: „Denne Lov gælder kun, indtil en Kirkeforfatningslov udkommer, dog ikke ud over 31. December 1915.” Det indeholder dels et Løfte om, at der skal komme

en Kirkeforfatning, og dels sætter det en Tidsfrist for en mulig kommende Menighedsraadslov. Disse to Ting vil jeg helst adskille. Hvad det første angaar kan jeg selvfølgelig ikke være med til at give dette Løfte om en Kirkeforfatning, og det skulde den ærede Ordfører ikke opfordre mig til. Den ærede Ordfører udtalte ved første Behandling af denne Sag, at der havde staaet i den første Menighedsraadslov, at den gjaldt i 6 Aar, eller indtil en Lov om Kirkens Forfatning var kommen, og han bebrejdede den daværende Kultusminister, at han ikke i dette Tidsrum var fremkommen med Forslag om en Kirkeforfatning. Og nu vil den ærede Ordfører have mig til at give et saadant Løfte, skønt han godt ved, at jeg ikke er til Sinds at arbejde for, at et saadant Forslag kan komme frem. Det synes jeg er urimeligt af den ærede Ordfører, at han vil forlange dette af mig. Den anden Del af Ændringsforslaget under Nr. 38 skal jeg ikke udtale mig nøjere om; det vil der jo blive Lejlighed til at tale om, naar vi komme til Fællesudvalget.

Endelig ønsker jeg at sige et Par Ord om Ændringsforslaget under Nr. 35. De, der have lagt Mærke til, hvad jeg udtalte i Folketinget om Præsternes nuværende Lønningsforhold, ville jo let forstaa, at jeg som Kirkeminister kun med Tak vil modtage enhver Hjælp til at stille de daarligst lønnede Præster paa en bedre Maade. Jeg udtalte i Folketinget, at jeg finder, at Præsternes Lønningsforhold baade ere uretfærdige, uforsvarlige og ikke tidssvarende paa nogen Maade. Det Spørgsmaal, der er rejst i dette Ændringsforslag, vil jeg altsaa med overmaade stor Velvillie indlade mig paa en Forhandling om. Jeg vilde blot gerne have tilføjet, men det er Stedet jo ikke til her, at disse 50,000 Kr., der foreslaas som et Tilskud fra Statens Side, betegnedes som midlertidige, endogsaa i den Forstand, at man udtrykkeligt sagde, at naar der kommer en Lov, hvorved Accidentserne afløses, skal dette Tilskud efter denne Lov ophøre. Jeg vil nemlig hævde som en almindelig Sætning, at den Tid er forbi, da man paa de almindelige Skatteborgere, uanset om de høre til Kirken eller ikke, kan lægge en kirkelig Skat. Det maa i al Fremtid blive ordnet saaledes, at kun paa de Skatteborgere, der tillige ere Medlemmer af Folkekirken, kan der lignedes en saadan Skat.

Jeg finder ikke Anledning til at gaa ind paa Spørgsmaalet om Sognebaandsløbere, men derimod finder jeg Anledning til at sige blot et Par Ord om Ændrings-